

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra KIRKE-SPEJL

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 185.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig10val-shoot-idm139947086020960/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Kirke-Spejl

engeiske Kristne endnu af deres *»creed«*, og det er meget lidt. Skulde derfor Daab og Kristendom forplantes fra den latinske Menighed med Guds-Ordet som Tros-Ord, da var det aabenbar i Gregor den stores Dage, ved Aar 600, paa den høje Tid; men at det dog ogsaa netop var den rette Tid, det har Følgerne viist, og det skal det følgende oplyse.

Tidens Pinagtighed netop i det sjette Aarhundrede efter Kristi Fødsel gjorde nemlig alt sit til, at de latinske Kristne maatte holde fast ved Troens Ord og Herrens Lærdom, som efter al kristelig Erfaring er det eneste, der kan holde Stand og Stik i store Fristelser, og i en saadan Fristelse var den latinske Menighed stædt i det sjette Aarhundrede; thi Grækerne blev aabenbar, efter Byttet paa Bedrag ved Daaben, daglig usundere i Troen paa Guds Søn; Goterne, som i det femte Aarhundrede bemægtigede sig baade Italien og Spanien, var Arianer, som trodsig nægtede vor Herres Jesu Kristi Guddom og beraabte sig med al Spidsfindighed paa Skriften; og Longobarderne, som i det sjette Aarhundrede afløste Goterne i Italien, var ikke blot Arianer, men gudsforgaane Krøppe, som foer grumt afsted og sparede endikke det ærværdige Munkebur paa Monte Casino, som vel maa kaldes Askekrogen med de sidste Livs-Gnister under denne Himmel-Egn af den hellige Ild, som Jesus Kristus med de glødende Tunger tændte paa Jorden.

Herved mindes vi da ogsaa om Munkefaderen i Vesterleden, Benedikt fra Norcia (i Kirkestaten), hvis Navn det glæder mig, at en af vore Skjalde nys meget smukt har oprisket; thi havde Benedikt ikke været og faaet baade Drift og Held til at stifte den Munke-Orden, som endnu bærer hans Navn, da havde saa vel de Benediktinere været ufødte, som Gregor den store ved Aar 600 sendte til England, som Benediktineren Vinfred, der har faaet Navn af Tyskernes Apostel, og Benediktineren Ansgar, der langt bedre fortjener Navn af Nordens Apostel; og dog var Benediktiner-Munkene, saa vidt jeg veed, de eneste, som i Middealderen viste, at de baade turde og kunde bringe Hedninger Evangelium, uden anden Rustning end Troens Skjold og Aandens Sværd, og at de, skjønt svage i Aanden, dog var stærke nok i Troen til at flytte Bjerge.

Benedikt og hans Orden vilde saaledes under alle Omstændigheder staa i nøje Forbindelse med Kristendommens Forplantelse fra Italien til Engelland og Skabelsen af den ny Kristenhed; men Sammenhængen var endnu langt nøjere, da det var de Munke, som efter Monte Casinos Brand søgte Tillflugt i Rom,